

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně T. N. L. H. proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 10. 2009, č. j. CPR-6928-1/ČJ-2009-9CPR-C249,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 9. 4. 2009 zrušila Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Příbram, skupina povolování pobytu Beroun, žalobkyni povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), neboť neplnila účel, pro který bylo vízum uděleno. Policie zjistila, že žalobkyni bylo dne 1. 10. 2007 vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „školení – studium“ s platností do 30. 9. 2009 na základě žádosti, k níž žalobkyně připojila potvrzení Fakulty strojní Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava o prezenčním studiu od 20. 7. 2007 do 31. 8. 2008. Dne 17. 2. 2009 však Policie obdržela od uvedené fakulty doklad, v němž bylo potvrzeno studium žalobkyně pouze do 12. 3. 2008; pojala tak podezření, že žalobkyně neplní účel vydaného povolení k pobytu, a zahájila řízení o zrušení povolení, v němž se tento předpoklad potvrdil.

Odvolací orgán zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí vydané v prvním stupni svým rozhodnutím ze dne 7. 10. 2009. Uvedl, že žalobkyně podala dne 3. 3. 2009 (tj. po zahájení řízení ve věci zrušení povolení k pobytu) novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání; to však nebylo důvodem pro zastavení řízení ve věci zrušení

povolení k pobytu, nově podaná žádost nemá na toto řízení žádný vliv. Žalobkyně se v této otázce dovolávala aplikační praxe odvolacího správního orgánu, ovšem nijak ji nekonkretizovala. Správní orgán prvního stupně nebyl povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

V žalobě proti rozhodnutí vydanému ve druhém stupni žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Správní orgán se nevypořádal s námitkou poukazující na aplikační praxi odvolacího orgánu, podle níž by nemělo být zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu v případě, že účastník již disponuje novým povolením. Správní orgán pouze konstatoval, že neshledal důvody pro zastavení řízení, což je nedostatečné. Dále správní orgán pochybil tím, že nezkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně; konstatoval pouze, že žalobkyně nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, a odvolací orgán pouze označil odvolací námitku, v níž žalobkyně poukázala na tuto vadu, za nedůvodnou. Podle přesvědčení žalobkyně je však správní orgán ze zákona povinen zabývat se touto otázkou. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na svých závěrech a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Při jednání žalobkyně poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 4 As 70/2012 a 7 As 6/2012, z nichž vyplývá, že správní orgán je povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého života cizince bez ohledu na to, že to není v zákoně výslovně stanoveno.

Žaloba není důvodná.

Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Podle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. platí toto ustanovení obdobně i pro povolení k dlouhodobému pobytu.

V první námitce žalobkyně nerozlišuje mezi rozhodnutím prvního a druhého stupně. Správní orgán prvního stupně se totiž skutečně nevyjádřil k jejímu požadavku, aby byla dodržována aplikační praxe, naproti tomu správní orgán druhého stupně se již této námitce věnoval. Je bezpředmětné poukazovat na to, co správní orgán prvního stupně opomněl nebo s čím se nevypořádal, pokud opomenutí napravil nebo se s danou otázkou vypořádal odvolací orgán. Tak tomu bylo i zde. Odvolací orgán vysvětlil, že žalobkyně podala žádost až v době, kdy bylo zřejmé, že již téměř rok neplní účel, pro který jí bylo povolení k pobytu vydáno; není tu dán žádný ze zákonných důvodů zastavení řízení; žalobkyně nijak nekonkretizovala aplikační praxi správního orgánu, již se dovolávala. Co se týče aplikační praxe, žalobkyně navíc v žalobě zavádějícím způsobem hovoří o tom, že původní povolení k pobytu by nemělo být zrušeno, pokud již účastník disponuje povolením novým; tak tomu ovšem v této věci nebylo (žádost o povolení k pobytu za účelem podnikání podala žalobkyně až několik dní poté, co jí bylo oznámeno zahájení řízení ve věci zrušení platnosti povolení k pobytu za účelem studia; řízení ve věci nové žádosti pak bylo přerušeno).

Důvodná není ani námitka, podle níž byly správní orgány povinny zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Ustanovení § 37 zákona č. 326/1999 Sb. (ve znění do 31. 12. 2009), nadepsané *Zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů* (a v této věci použité na základě § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. pro rozhodování o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu), má celkem tři odstavce. V odstavci 1 se upravují tři situace, v nichž Policie zruší platnost víza, v odstavci 2 pak dalších sedm takových situací, a v odstavci 3 se určuje, jaké další výroky musí Policie v rozhodnutí vydaném podle odst. 1 a odst. 2 ještě vyslovit, a že cizinec je

povinen z území vycestovat ve stanovené době. Zásadní rozdíl mezi skupinou situací zahrnutou do odstavce 1 a skupinou tvořící odstavce 2 spočívá v tom, že v situacích podle odstavce 1 Policie zruší vízum (resp. povolení) bez dalšího, tj. aniž bude zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, zatímco v situacích podle odstavce 2 Policie musí dbát na to, aby důsledky jejího rozhodnutí byly přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza (resp. povolení), přičemž musí přihlížet zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Graficky to v zákoně vypadá takto:

„§ 37

Zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů

(1) Policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec

a) byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu,

b) neplní účel, pro který bylo vízum uděleno, nebo

c) o zrušení platnosti víza požádá.

(2) Policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže

a) cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané nebo pozměněné doklady,

b) cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza,

c) policie při pobytové kontrole [§ 167 písm. d)] zjistí skutečnost podle § 9 odst. 1 písm.

a) nebo b) a

1. cizinec ve lhůtě stanovené policií nepředloží potvrzení o tom, že požádal o vydání nového cestovního dokladu, nebo

2. ačkoli je důvod pro vydání cizineckého pasu nebo cestovního průkazu totožnosti, cizinec o vydání tohoto cestovního dokladu policii nepožádá,

d) cestovní doklad cizince byl orgánem státu, který jej vydal, prohlášen za neplatný nebo odcizený a cizinec nepředloží potvrzení podle písmene c) bodu 1 nebo z důvodu podle písmene c) bodu 2,

e) cizinec nesplnil povinnost podle § 88 odst. 2,

f) jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území^{9a)} z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území, anebo

g) cizinec při pobytové kontrole neprokáže schopnost uhradit náklady zdravotní péče a neprokáže ji ani ve lhůtě stanovené policií,

za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

Z toho je dobře patrné, že nutnost posuzovat přiměřenost důsledků rozhodnutí a dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je dána pouze tehdy, je-li vízum (resp. povolení) rušeno podle některého z důvodů podle § 37 odst. 2. Žalobkyni však byla zrušena

platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1, a zde zákon neukládá Policii povinnost zvažovat i přiměřenost a dopad rozhodnutí o zrušení víza (resp. povolení); umístění podtržené části textu jasně vypovídá o úmyslu zákonodárce vztáhnout ji pouze k důvodům podle odst. 2. [Pokud by taková povinnost měla platit i pro situace zahrnuté v písmenech a) – c) odstavce 1, musel by být text obdobný tomu podtrženému následovat bezprostředně za těmito písmeny, případně by takový text musel být obsažen buď v jiném odstavci téhož paragrafu, nebo vůbec v jiném paragrafu zákona, a být formulován tak, aby se vztahoval obecně na rozhodování o zrušení víza, resp. povolení, k dlouhodobému pobytu z jakýchkoli důvodů. Tak tomu ale není.]

Ostatně záměr rozlišit od sebe tyto dvě skupiny situací je jasný už z jejich rozčlenění do dvou skupin. V úvodu odstavce 1 se stanoví, že *Policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže (...)*, zatímco podle odstavce 2 *Policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže (...)*. Kdyby tyto dvě skupiny neměly mít odlišný režim [v tom, že rozhodnutí se a) buď vydá bez dalšího, nebo se b) vydá jen tehdy, nebudou-li jeho důsledky nepřiměřené ve vztahu k důvodům pro zrušení a zejména ve vztahu k soukromému a rodinnému životu cizince], nemělo by smysl, aby vůbec ustanovení § 37 bylo takto rozčleněno: všechny důvody [písmena a) – c) podle odst. 1, a písmena a) – g) podle odstavce 2] by mohly být v odstavci jediném.

Podobně formulovaná ustanovení lze nalézt i jinde v zákoně č. 326/1999 Sb. Tak například v § 56 (v nyní účinném znění), který upravuje důvody neudělení dlouhodobého víza, začínají odstavce 1 i 2 tohoto ustanovení stejnou formulací [*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže (...)*], ale zatímco odst. 1 obsahuje písmena a) – k) bez dalšího dodatku, v odst. 2 za písmeny a) – b) následuje dodatek „za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince“. I zde je tak zřejmé, že při neudělení víza z důvodů podle § 56 odst. 1 nebude ministerstvo zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí a jeho dopad do soukromého a rodinného života cizince. Podobnou konstrukci (rozhodování „bez dalšího“ podle odstavce 1 a rozhodování s posouzením přiměřenosti a dopadu do soukromého a rodinného života podle odstavce 2) obsahuje zákon i na mnoha dalších místech (§ 46e – zrušení platnosti zelené karty, § 46f – zrušení platnosti modré karty, § 75 – zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, § 77 – zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, a podobně).

Správní orgány v této věci tedy nebyly povinny zkoumat dopad svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně; žalobní námitka, která se domáhala důkladnějšího zvážení této otázky, proto není důvodná.

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jichž se žalobkyně dovolávala při jednání, na tuto věc nedopadají. Ve věci sp. zn. 4 As 70/2012 soud v rekapitulační části citoval názor správního orgánu, podle něž je třeba zkoumat otázku ochrany soukromého a rodinného života cizince i při rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. (pozn. soudu: tedy při rozhodování podle téhož odstavce, byť odlišného písmena než v nyní projednávané věci). Sám NSS se však tímto závěrem dále nijak nezabýval; v rozsudku vyložil, že správní orgán musí při rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. zkoumat nejen to, zda byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, ale také to, zda v době rozhodování již nebyl trestně zachovalý (tj. zda by se v mezidobí neosvědčil a nemělo by se na něj hledět, jako by nebyl odsouzen).

Ve věci sp. zn. 7 As 6/2012 se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny; v těchto řízeních jsou správní orgány podle něj povinny přihlížet k zásahu do práva cizince a jeho rodinných příslušníků na rodinný život. Cizincům, kteří již mají na území ČR integrovanou rodinu, je třeba poskytovat vyšší ochranu oproti ostatním cizincům; tyto vyšší nároky však nelze volně přenášet i do jiných řízení v režimu zákona č. 326/1999 Sb.

V nyní projednávané věci nebyla předmětem správního řízení ani otázka trestní zachovalosti žalobkyně, ani otázka sloučení rodiny. Žalobkyně navíc v průběhu celého řízení (jak správního, tak soudního) ani nenaznačila, v čem by měl spočívat dopad rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a proč by takový dopad měl být považován za nepřiměřený.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 11. září 2013

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková